

overfor Forslaget, som var det Folkethinget, men at han, hvis man vilde ændre det paa den Maade, han ønskede, ikke vilde lægge det nogen Hindring i Veien i det andet Thing; men saa vidt jeg har forstaaet den høitærede Finantsminister, har han ganske vist ikke lovet at ville fremme det. Det ærede Medlem kom atter tilbage til, at dette Forslag var for ensidigt. Jeg troede, at det ærede Medlem da vilde have viist os, hvilke andre Formaal der saa skulde fremmes (Berg: Handel, Industri, Arbejderforholdene.). Det ærede Medlem nævner bestandig i Forbindelse med dette Forslag, at vi kun tilfugte at ville hjælpe Landmændene, men det ærede Medlem maa dog vel indrømme, at der er lige saa mange Sparekasser for Kjøbstadsfolk og for Industridrivende som for Landmænd. Det har ikke været vor Hensigt, at en enkelt Samfundsklasse alene skulde fremmes, men i Modsetning til det ærede Medlem vilde vi begrænse Forslaget saaledes, at vi ikke stillede det frit, saaledes at vi ingen Garanti havde for, paa hvilke Omraader af Spekulationen der vilde blive hjulpet. Ved vort Forslag give vi Finantsministeren en Bemyndigelse til at hjælpe Sparekasserne, og deriom Finantsministeren — hvis Lovforslaget overhovedet bliver til Lov — bruger Bemyndigelsen paa den Maade, som er udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup), saa bliver det ogsaa Finantsministeren, som kommer til at bære Ansvar for det for og ikke os. Jeg vil altsaa bede det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) om, at give os noget nærmere Oplysninger, naar han vil fastholde, at det Standpunkt, som vi staa paa, er ensidigt; thi at det skulde være de Industridrivende eller hvilken som helst anden enkelt Gren af vort Samfund, som søger Sparekasserne, hvad enten det nu er Kjøbstads- eller Landbosparekasserne, det ligger der, tror jeg, ikke Noget som helst til Grund for. Det ærede Medlem udtalte i et foregaaende Møde, at han vel havde nogen Agtelse overfor det nuværende Ministerium, men at Forskjellen mellem ham og et andet æret Medlem, han nævnte, kun var den, at dette vilde denne belægge med klingende Mønt; men det vilde han ikke. Her tror jeg nu, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds saa godt som Noget vil belægge sin Agtelse med klingende Mønt; idet der efter hans Forslag vil komme til at staa: „Finantsministeren bemyndiges til at anvende indtil 10 Millioner Kr. af Kasseeholdningens Midler o. s. v.“, uden at der er givet nogen som helst Garanti for, paa hvilket Omraade Pengene vilde blive anvendte. Jeg tror altsaa, at Forskjellen mellem det ærede Medlem og mig og mine Medforslagsstillere er den, at vi i Modsetning til ham vilde have Forslaget forment saaledes, at vi i alt Fald kunne sige, at der er en Begrænsning. Man kunde jo nemlig tænke sig, at Pengene maatte, selv imod Finants-

ministerens Villie, kunde blive anvendte paa Omraader, hvor de vare Gjenstand for Spekulation, og det er det, som vi have villet forbygge ved vort Forslag. Jeg skal slutte med at anbefale det ærede Thing at stemme imod Underændringsforslagene og for de af mig i Forbindelse med 14 andre ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag.

Finantsministeren (Strup): Der er jo egentlig ikke kommet noget nyt Spørgsmaal frem gennem de Ændrings- og Underændringsforslag, som ere stillede til denne Behandling, saa at jeg altsaa for saa vidt ganske kan henholde mig til, hvad jeg har udtalt ved Sagens forrige Behandling. Det ærede Medlem fra Vj (Steenstrup) rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg ikke, naar et givet Beløb nu skulde anvendes til Løstelse for Omsætningsforholdene, vilde anse det for rigtig, at der deraf maatte tilflyde Sparekasserne i det Mindste en lige saa stor Del som den, der tilflød dem i 1857 sammenlignet med det samlede Beløb, som den Gang blev anvendt, eller, hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, endog noget Mere, paa Grund af, at Sparekasserne nu maa have betydelig større Indskud, end de havde den Gang. Paa dette Spørgsmaal vil jeg kun kunne svare, at jeg anser det for givet, at det Beløb, som er til Disposition, anvendes der, hvor man anser Trangen for at være størst, for saa vidt som det kan strække til — og det antager jeg for givet — til at afhjælpe Trangen i Almindelighed. Jeg har ingeninde under den foregaaende Diskussion villet gjøre gjældende, at en Del af Sparekasserne ikke nu befaant sig under temmelig vanskelige økonomiske Forhold. Dette har jeg endog saa, tror jeg, ligesom erkjendt, og det forekommer mig da ogsaa, at der deri maa ligge en Anerkjendelse fra min Side af, at naar Opgaven angives i saa almindelige Udtryk som „til Løstelse af Omsætningsforholdene“, da maa ogsaa Sparekasserne være medindbefattede derunder. Dette forekommer mig i Grunden at være Alt, hvad det er muligt at sige paa Forhaand, søvend man gennem Laanebegjæringer, Indstillinger osv. har faaet nøiere Kjendskab til Forholdene, end der i dette Dieblit er til Stede. Det ærede Medlem fra Vj gjorde opmærksom paa, at der var en væsentlig Ulighed mellem Forholdene nu og i 1857, nemlig den, at Statskassen nu havde Penge til Disposition, medens man i 1857 maatte laane dem. Denne Forskjel er nu i og for sig ikke saa stor, naar man ser hen til, at Laanet i 1857 blev gjort i en anden Stue af Statskassen og ingenlunde hos Fremmede. Det var Kongerigets Finantskasse, som laante hos Monarkiets Finantskasse; det var hele Laanet. Det forekommer mig, at Underændringsforslaget under Nr. 7 rigtig udtrykker den Tanke, som de ærede Forslagsstillere vistnok have haft, og som ogsaa forekommer mig korrekt; thi det er jo en Selv-